

Seçim

– Seferii · 07 Mart 2019

SEÇİM

Bir seçim yazısı da ben mi yazsam... amaan yazmayım, duygu düşüncelerim bende kalsın. Belediye başkanlığı seçimlerinde oy kullanmıyoruz. O yüzden bütün partilere aynı uzaklıktayız. Gönlümüzün istediği bir parti olsa da belediye söz konusu olunca , “hangi parti?” değil, “kimmiş aday?” sorusu beni daha çok ilgilendiriyor. Şehrin sorunlarını kim bilir, kim çözebilir, kim... kim...kim...

Hava o gün epey sıcaktı. Mahallede nerdeyse in cin top oynuyordu. Arada sırada sokaktan geçen - ümitsizce- bağırان seyyar satıcılardan başka derin sessizliği bozan kimse yoktu. Eski, cumbalı evlerin pencerelerinden ara sıra aşağı bakan yaşlı teyzeler, belki de bakkala gönderecek bir çocuk arıyorlardı.

Mahallenin oğlanlarından ikisi, tam da cumbanın altında, gölgede duruyorlardı. Sırtlarını duvara dayamışlardı. Aşağı yukarı 11-12 yaşlarında görünen çocuklardan biri sarışın mavi gözlü, ince uzunca boyluydu. Diğeri iri yapılı, esmer, şişman ama o da uzundu.

-Nerde bu millet yaa?

-Okuldadırlar... herkes bizim gibi sabahçı mı ki?

-Ee sabahçılar nerde o zaman? Toplanıp oyun oynayacak kimse yok.

-Toprak sahaya gidek belki yukarı mahalleden gelen olur.

-İyi hadi...

Biraz ötelinde, yere resim çizen kızı farketmemişlerdi bile. Yürüyüp gittiler.

Küçük kız bulduğu bir kömür parçasıyla beton döşeli yolun üstüne resim çizmeye çalışıyordu.

Cumbadan bakan kadın gözlerini kıstı. Bir daha baktı:

-Hişşt bak hele buraya kuzum.

Kız, çömeldiği yerden başını kaldırıp baktı. Hemen elindeki bırakıp pencerenin altına geldi.

-Bana mı dedin, Hanife deeze?

-Hee sana dedim. Yukardan bakınca saade saçın görünüyor, o ne öyle kıvrır kıvrır, simsiyah maşallah... Yerde kıpraşan bir kuzu var sandım.

Kızın canı sıkıldı. Arkasını dönüp gidiyordu ki yaşlı kadın;

-Tamam tamam bir şey demedim. Dur hele... bakkal açıksa bana bir ekmek alır mısın?

-Dedemin bakkalı kapalı. İsmet amca da para ister, atacak mısın?

-Ha tamam al o zaman.

Elinde yuvarlayıp çamaşır mandalına tutuşturduğu parayı aşağı uzattı. Kız önce elleriyle yakalamak istedi. Teyze;

-Ellerin küçücük tutamazsın eteğini aç sofraya bezi gibi.

Kız eteğini iki ucundan tutup açtı, Hanife Teyze'nin parası eteğinin tam ortasına düştü. Kız sevinçle parayı alıp bakkala koştu. Kadın arkasından "üstüne de sana bir şey al!" diye seslendi.

Küçük kız, 5-6 yaşlarında ancaydı. Üstünde çiçekli basma entari, mavi el örgüsü bir pantolon, ayağında naylon terlikler...

Biraz sonra kolunun altında ekmek, avucunun içinde para üstü... Hanife teyzesinin kapısına geldi. İçerden kapıyı açan teyze, minicik avuçlarda para üstünü de getiren kızın saçlarını okşadı.

-Guzum bu guzum benim maşallah...

Toprak sahada üç oğlan çocuğu daha vardı. Kimseyi bulamamanın can sıkıntısı içinde bir kaç iri taşın üstüne oturmuş konuşuyorlardı. Bizimkilerin geldiğini görünce ayağa kalktılar.

-Bir top getirseydiniz bari...

-Varsa sen getirseydin.

-Ekrem'in var. Onu da çağırırsak getirir.

-Babası dükkana bırakmıştır, gelemes.

-Bir soralım n'olacak...

Çocuklardan ikisi koşa koşa Ekremler'e gitti. Biraz sonra kısa boylu, şişman, saçları 3 numara traşa vurulmuş Ekrem'le birlikte göründüler. Ellerindeki topla paslaşa paslaşa geliyorlardı.

-Kaç kişiyiz?

-Altı olduk.

-Başka kimseyi görmediniz mi, gelirken?

-Necati'yle Murat bizi gördü, onlar da gelirler şimdi.

Sarışın mavi gözlü çocuk:

-Eve gidip ağbimi de çağırıim.

İri yapılı esmer çocuk;

-Metin ağbinin bir de arkadaşı vardı, onu da çağırarak.

-Tamam çağırırım.

O sırada kısa boylu, al yanaklı gürbüz bir çocuk da koşa koşa geliyordu, uzaktan bakınca yuvarlanıyor gibiydi.

-Ali ağbii, ben de oyniim mi?

-Kaleye geçersen oyna.

-Bu defa kaleye başkası geçse olma mı?

-Sen koşamıyon oolum. Hem kalede iyisin. Kimse sana gol atamıyor.

Ali, bunu söylerken diğer arkadaşlarına göz kırptı. Gürbüz çocuk heyecanlandı.

-Tamam ben kalecinizim.

Biraz sonra Yukarı mahalleden Necati ile Murat da geldi. Sarışın çocuğun ağabeyiyle arkadaşı da gelince;

-Kaç olduk?

-11

-Anca bir takım ettik.

-Aman boş verin... sanki gerçek takım mı olacaktık ki?.. 6'şardan iki takım olalım.

-Takımın biri eksik oluyor ama.

-Önce sayışalım, o zamana kadar biri daha gelir ne de olsa.

-Tamam... Kim kim sayışıyoruz.

Çocukların ağabeyleri de taş çatlasa 1-2 yaş anca büyüktü.

Ekrem;

-Top benim, ben sayışacaam.

Sarışın çocuk;

-Tamam biri sen ol, biri deee...deyip etrafına bakındı.

Hepsi birden;

-Sen ol!

-Ben mi? Tamam...

Ekrem bir tarafta, sarışın çocuk diğer tarafta sanki görünmez bir ipin üstünde aynı hizada karşılıklı durdular...Ekrem;

-Aldım... verdim... ben seni yendim...yenmeye geldim...

İkisi de sırayla, adım adım birbirine yaklaştı. En önce Ekrem bitirdi.

-Aldım Ali'yi

Sarışın çocuk;

-Aldım Yaşar'ı

-Aldım Murat'ı

-Aldım Necati'yi...

Takımlar oluşurken sona kalanın bir kişi eksik olacağı belliydi. Nihayet bizim sarışın sağa sola bakınmaya başladı. O cam gibi parlayan mavi gözleriyle etrafını tarıyordu.

- Hey sen!... Kıvırcık!

Bakkaldan ekmek almış, para üstünü avucunda sımsıkı tutan küçük kız;

- Ben mi?

-Evet sen... Ekmeği götür, sonra buraya gel.

-Niye ki?

-Bizim takımın kalecisi sen olacaksın.

Küçük kız, karşısında kendi yaşının iki katı büyüklükteki çocuklara baktı.

- Ben bilmem ki

-Bir şey yapmıiceksin ki sadece kalede duracaksın. Hadi koş gel, bekliyoruz.

-Tamam!

Kız ekmeği düşürmemek için kolunun altına sıkıştırdı, paraları avucunda iyice sıkıp koştu. O giderken diğer çocuklar;

-Amaan n'aptın be Memo? Düşer müşer bir yeri kanar, anası da bize kızar.

- Hee vallaa... al başına belayı.

-Ufacık kızdan kaleci mi olurmuş?

-Yenildik desene...

Sarışın Memo;

-Olsun... sadece kalede duracak, bir şey olmaz ki... diye kendini savunmaya çalıştı.

Birazdan küçük kız koşu koşu geri gelmişti bile.

Memo, eğilip kızın gözlerine baktı.

- Bak kıvrıcık... Fenerbahçe-Galatasaray maçı yapıyoruz, sen hangi takımı tutuyorsun?

-Fenellbaaçe!

-İyi... biz Fenerbahçe'yiz...sonra etrafındaki çocuklara bakıp tekrar etti;

- Biz Fenerbahçeyiz...

Diğer çocuklar;

- Yaa olmaz ki kura çekelim... belki biz olacaktık... diye itirazlar yükseliyordu. Memo;

- Olmaz... kalecimiz Fenerbahçeli, biz de Fenerbahçeyiz. Bakın yoksa oyun oynayamayacaaz ona göre...

-Amaan hadi neyse öyle olsun... istemeye istemeye kabul ettiler.

Çocukların hepsi Fenerbahçeliymiş demek ki, karşı grup Galatasaray olmak zorunda kaldı.

Memo, küçük kaleciye dönüp;

-Bak bu iki taşın arası kale... sen burdan ayrılma e mi! Bizi seyret, top geldiğinde yakalamaya çalış. Dikkat et. Gol olmasın. Hiç merak etme... ben buraya topu getirmem, ama benden de kaçarsa sen yakalayacaksın tamam mı?

-Tamaam...

Sonra maç başladı. İki takım da çok iyi oynuyordu. Kıran kırana bir mücadele vardı. Galatasaray kalecisi gülbüz çocuk kalesinde devleşmişti adeta... yuvarlanıyor, atlıyor, bazen de uçuyordu. Yuvarlak gövdesinden beklenmeyen bir çeviklik gösteriyordu. Yanakları biraz daha al al olmuştu.

Sarışın Memo da çok iyiydi. Arkadaşları ısrarla "sen santırfor ol" demelerine rağmen defansta kalmıştı, gelen hücumları ber taraf edip, küçük kaleciye iş düşmesin diye uğraşıyordu.

Bir müddet 0-0 beraberlik devam etti. Memo bir ara ayağına gelen topa öbür yarı alana kadar gidip güzel bir şut çekti. Ve goool...

Anlaşıldı, bu çocuk ara sıra defansı terk edip gelip gol atacaktı. Başka çare yoktu. Maçın devamında da öyle oldu. Memo bazen pas veriyordu bazen kaleye şut çekiyordu. Goller yağmaya başladı.

Küçük kaleci önce iki taş arasında bekledi, bir müddet maçı izledi. Kim hangi takımdan bilmiyordu. Ayırd edecek formalar da yoktu zaten. Ufacık boyuyla bakınca, gözünde çok büyük görünüyordu bu toprak saha... Sıkıldı... Taşlardan birinin üstüne oturdu, eline geçirdiği bir küçük çakılla yere şekil çizmeye başladı. Kim bilir hangi hayallere daldı ki takım arkadaşlarının bağırmaalarını duymadı bile.

Karşı takımdan bir oyuncu, topu kapmış kaleye doğru koşuyordu. Bütün takım "Kıvrıcık... kıvrıcık!" diye bağırıyor, uyarmaya çalışıyorlardı. Tam o sırada kaleye doğru güzel bir şut geldi.

Memo, can hıraş bir şekilde koşuyordu. Son anda topa doğru uçuştü. Tam kalenin önünde yetişip öyle bir vurdu ki ayağının altından sahada uzun bir çukurluk oluştu. Taşlar topraklar etrafa saçıldı. Top da kaleye

girmeden yan tarafa doğru uçuşt gitti. Memo yerdeydi. Küçük kaleci kızın önünde sırt üstü yattı kaldı. Başını kaldırıp ona baktı. Kendisine şaşkın şaşkın bakan kıza “Git topu al!” dedi.

Kız koşa koşa gitti, Memo ayağa kalkana kadar topu getirdi, Memo'ya verdi.

-Yok öyle yapmıiceksin. Önce yere koyacaksın, geri geri gidip vuracaksın. O gidecek taaa öbür kaleye. O da öyle yaptı. Topu yere koydu, geri geri gitti tam vuracakken hafifçe Memo'ya gönderdi. Memo topu kaptı ve o hızla koştu.

Kaleci kız, bir müddet sonra yine beklemekten sıkıldı. Bu defa Memo'nun kaldırdığı taşları toplayıp üst üste koymaya başladı. Büyükten küçüğe doğru diziyordu. Bir kaç tane kule dizdi. Oraya niye geldiğini unutmuş, kendi hayaline dalmıştı gene.

Güneş gidince hava hafiften soğumaya başladı. Biraz sonra da maç bitti. Sahadaki çocuklardan Fenerbahçe takımı “Kazandık kazandık!” diye bağırıyordu. Elleri toz-toprak içinde olan küçük kız da oturduğu yerden ayağa kalktı.

Takım bağıra bağıra kalecinin yanına geldi, iki iri çocuk bir çırpıda kaleciyi kaldırıp omuzlarına aldılar. O da kirden simsiyah olan ellerini havaya kaldırmış “Kazandık kazandık” diye bağırmaya başlamıştı. Sahadan ayrılıp yola çıktılar. Kızı yere indirdiler. Ekrem, topunu kucağına aldı. Bir dahaki oyunda yeniden bir araya gelmek üzere ayrılırken bu defa da “Evli evineee köylü köyüneee... Evi olmayan yılan deliğineee!..” diye bağırıyorlardı.

Aaa... ben seçim yazısı yazacaktım değil mi? Neyse... benim seçim yazım da bu olsun.